

der falde den for et stadeligt Objekt. I det hele taget Brændevinen maa for Tiden holde for lige over for Øllet og lige over for Vinen. Jeg kan nu ikke se rettere end, at hvad disse ædle Drikke angaar, er der ingen Anledning til at være mere efter den ene end efter den anden; det er jo til en vis Grad en Smagssag, hvad man skal foretrække; nogle holde mere af det ene, og andre holde mere af det andet, ja man træffer endog Individuer, der drikke Brændevin til Frokost Vin til Middag og Øl til Aften. Jeg kan nu ikke se nogen videre Forskel mellem deres Godhed; men for Øjeblikket er det som sagt Brændevinen der maa holde for, og derfor skal der lægges en betydelig Stat paa Brændevinen; naar den saa kommer, vil det naturligvis føre til, at Forbruget af Brændevinen vil gaa ned, og at Folk vil staa sig paa Øllet; og saa kommer Øllet, som nu bliver fremstillet som en udmærket Drik, til at holde for, saa siger man, at man bliver dvæst og vommet af at drikke Øl, eller hvad man kan finde paa; og hvad er Resultatet saa? At der igen skal en stor Stat paa Øllet; og saa har den ærede Finansminister løst en Opgave, som altid forgæves har været søgt løst, nemlig at tilvejebringe et perpetuum mobile. Det, som man nu gør gældende, er, at der overhovedet bliver drukket for meget; og at det er den fattige Mand, der drikker for meget; men det forekommer mig, at man ogsaa skulde undersøge Grunden dertil. Hvis den fattige Mand fik bedre Mad, vilde han ikke drikke saa meget; men naar en Mand skal leve af tør Kost, og maaste mest af Brød med lidt Margarine, finder han, — og det kan man ikke fortaente ham i — at det er rarere at drikke en Snaas til end ingen Ting. For at skaffe Folk bedre Mad, skal man skaffe dem bedre Livsvilkaar; men det sker ikke ved at paa-lægge dem flere Skatter. De sige nok, at Jeppe drikker, men de sige ikke, hvorfor han drikker. Nu er der den Mærkelighed ved dette Forslag, at Flertallet er enigt om, at det ikke kan komme noget ud af det; det have vi hørt fra det ene af Flertallets Medlemmer, og det have vi hørt fra det andet af Flertallets Medlemmer, og Ordføreren for Flertallet har endogsaa udtalt, at Grunden til, at han vilde henvise dette Lovforslag til et Udvalg, var den, at han mente, at det vilde være Besjen til en almindelig Skattereform. Det benægtede den ærede Finansminister straks, og jeg synes yderligere, at de Folk, der ville have dette Forslag fremmet ved at saa det henvist til et Udvalg, i Dag maa være komne paa det rene med, at det ikke kan nytte noget. Jeg

kan altsaa ikke se bedre, end at for saa vidt er der ikke nogen som helst Grund til at sende det i Udvalg, fordi man mener, at der skulde komme noget ud af det. Naar man altsaa vil sende det i Udvalg, kan det ikke være Grunden. Grunden maa være en anden, at man overhovedet vil vise sig imødetommende og forekommende, at man overhovedet vil behandle alt, hvad der kommer frem, og vise sig saa elskværdig som muligt, men jeg er bange for, at man muligvis kommer til at vise sig lidt for deg. Jeg mener, at det høje Landsting i saa Henseende snarere har Ret. Naar vi sende et Forslag til Landstinget, som vi synes om, men som Landstinget ikke synes om, slet ikke synes om, mener, at der slet ikke kan komme noget ud af, hvad gøre de da? de rive det i Stykker og kaste os Stumpene i Hovedet. Naar vi saa et Forslag, som vi slet ikke synes om, skulle vi gøre ligesaa. Jeg mener i det hele taget, at det vilde være paa Tiden, om Folketinget tog en Beslutning efter dets Stemning og ikke tog alle de Hensyn til, hvor vidt den ene eller den anden synes om det. Jeg tror, at hvis vi vedblive paa den Maade, naar vi komme her ind i Begyndelsen af Oktober, at vi saa tage mod alle Forslagene, skønt vi finde Situationen ganske uforandret, skønt vi vide, det er de samme Folk, som vi tidligere have forhandlet med, og som ville behandle os paa samme Maade, saaledes at der intet Hensyn tages til os, og vi saa alligevel af lutter Eftergivenhed tage alle de Forslag, der ligedes, sende dem i Udvalg og lade dem ligge der saa længe som muligt, og for Resten ikke saa ret meget at vide før sidst i Marts, saa kan det gaa lige som i Fjor, at sidst i Marts var der slet ingen, der vidste, hvorledes Sagen egentlig stod. Hvis Folketinget vil bevare sin Værdighed, maa det først og fremmest kunne tage en Beslutning, og i et Tilfælde som dette, hvor, efter hvad jeg har fremstillet, ikke alene de Folk, der principielt ere imod Loven, men ogsaa de Folk, der have anbefalet den, fordi de mente, at den kunde benyttes i bestemte Øjemed, efter den ærede Finansministers Forklaring maa være paa det rene med, at i det Øjemed kan den ikke benyttes, saa er der efter deres egne Udtalelser ikke andet at gøre end at stemme mod Lovforslagets Overgang til anden Behandling. Det er i alt Fald det, jeg agter at gøre.

Svendien: Debatten om det foreliggende Lovforslag har jo trukken ud gennem flere og lange Møder, saa jeg antager,